

РЕШЕНИЕ

№ 7717

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1275** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Ингилизов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР .

Образувано е по жалба на Г. Ц. К., чрез адв.П. Г. срещу Решение №319 от 18.01.2024 г. по А.Н.дело № 20231110215128 по описа на Софийски Районен съд 18-ти наказателен състав, с което е потвърдено задържането на Г. Ц. К., за което е издадена Заповед за задържане на лице с рег.№ 229зз-1422/11.10.2023 г. от Р. Л., старши полицаи при 05 РУ СДВР.

Претендира се отмяна на решението поради неправилност, необоснованост и незаконосъобразност. Излагат се аргументи за липса на мотиви в оспорената заповед за задържане, както и за неправилност на изводите на СРС. Иска отмяна на решението на СРС и отмяна на процесната заповед за задържане, както и присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. В съдебно заседание не се явява лично, представлява се от адв.Г., която излага аргументи за отмяна на процесната заповед за задържане.

Ответникът- Р. Л., старши полицаи при 05 РУ СДВР, не се явява, не се представлява, не е взел становище по касационната жалба.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор С., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Касационният съд, като извърши преглед на обжалваното съдебно решение, констатира следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения законен срок и от страна по първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Въззивният съд е приел в акта си следното от фактическа страна :

Приобщените към доказателствената съвкупност днес със съответните определения писмени доказателствени материали установяват в крайна сметка това, че задържаният действително е нанесъл вечерта на 11.10.2023 г. побой над съпругата си (отрицанието от негова страна в тази връзка е разбираемо, но същото не се кредитира от съда, доколкото освен че са налице обективни медицински находки в подкрепа на съобщената от визираната съпруга информация, същата информация сама по себе си се явява подробна и логична, намираща подкрепа в най-общо казано сведения, които не изхождат от източници, заинтересовани във вреда на жалбоподателя, а именно полицейски органи), както и че г-н К. е бил с поставена от лекар към месец януари 2023 г. диагноза мултиинфарктна деменция, при която (и в конкретната хипотеза) пациентът се явява емоционално небалансиран и нестабилен, с нисък праг на раздразнителност, с идеи от параноидния кръг и ревностови такива.

Съдът е изложил аргументи за наличието на материалноправно основание за задържането, а именно чл. 72, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, както и за липса на процесуални нарушения при издаването на процесната заповед.

Настоящия съдебен състав счита, че фактите по делото са били правилно установени от СРС, но съдът не е приложил правилно материалния закон и не е констатирал допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на оспорената заповед за задържане.

На първо място от доказателствата по делото безспорно се установява, че съпругата на Г. К. е сигнализирала органите на МВР за нанесен побой спрямо нея. Това обстоятелство е установимо от материалите по досъдебното производство, както и докладните записки на полицейските служители И. Д. и В.В.. Следва изрично да се посочи, че не всички материали по досъдебното производство се явяват част от административната преписка по случая, доколкото по-голямата част от тези материали са събирани в хода на разследване по реда на НПК, което е последващо във времето задържането на жалбоподателят Г. К.. Ето защо за част от административната преписка следва да се приемат само тези материали, които са били налични към момента на преценяване дали е налице основание за задържане по чл.72, ал.1 от ЗМВР, респективно кое основание за задържане е констатирано от полицейските служители. С оглед на това докладната записка на полицейския служител В. не може да се приеме за част от административната преписка, тъй като е изготвена на 12.10.2023, т.е. в деня след задържането на жалбоподателят.

При така установените факти не може да се приеме за безспорно установено наличието на соченото в оспорената заповед основание за задържане. Действително в докладната записка на полицейския служител И. Д. се сочи, че Г. К. е говорел несвързано и не е давал смислено обяснение за случилото се по-рано вечерта. Тези изложени факти обаче не са достатъчни, за да се приеме, че Г. К. е бил опасен за себе си и за околните. С оглед на това не може да се приеме за безспорно доказано наличието на основанието по чл.72, ал.1, т.3 от ЗМВР за задържане на лице, а именно лицето да показва тежки психични отклонения и с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност.

На следващо място следва да се посочи, че в оспорената заповед въобще липсва фактическа обосновка за изява на тежки психични отклонения, като по този начин да излага на явна опасност собствения си живот или този на други лица. Даденото описание е лаконично и неясно, като единствено се сочи, че лицето е опасно за себе си и околните, нанесло побой на съпругата си. Така даденото описание по-скоро съответства на друго основание за задържане – това по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, доколкото нанесения побой би могъл да обоснове извод за наличие на данни за извършено престъпление. Доколкото обаче липсва каквото и да било описание на факти въз основа на които следва да се приеме, че К. с поведението си показва тежки психични отклонения, няма как да се приеме, че е дадена фактическа обосновка на соченото в заповедта за задържане основание за задържане - чл.72, ал.1, т.3 от ЗМВР. Тези констатации водят на извод за незаконосъобразно задържане на жалбоподателят Г. Ц. К..

Сочените обстоятелства обаче не са отчетени от въззивния съд при решаване на висияния пред него правен спор и същият неправилно е стигнал до извод, че задържането е законосъобразно. Ето защо, като потвърждава оспорената Заповед за задържане, районният съд постановява незаконосъобразно и неправилно решение, което като такова следва да бъде отменено, а подадената жалба следва да се уважи.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал.1 АПК следва да бъдат уважени своевременно направените от страна на жалбоподателя искания за възстановяване на платената държавна такса за подадената касационна жалба и за адвокатско възнаграждение, определено съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Съответно, настоящият състав следва да определи възнаграждение за всяка от двете инстанции в размера, посочен в чл. 35а от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, или общо 600 лв. Сумите следва да бъдат заплатени от СДВР, която е юридическо лице съгласно чл. 37, ал. 2 ЗМВР.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.2, предл.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 319 от 18.01.2024 г. по А.Н.дело № 20231110215128 по описа на Софийски Районен съд 18-ти наказателен състав, с което е потвърдено задържането на Г. Ц. К., за което е издадена Заповед за задържане на лице с рег.№ 229зз-1422/11.10.2023 г. от Р. Л., старши полицаи при 05 РУ СДВР, КАТО вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег.№ 229зз-1422/11.10.2023г., издадена от Р. Л., старши полицаи при 05 РУ СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв.П. Г. сумата за двете съдебни инстанции в размер на 600 /шестстотин/ лева за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....